

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/866/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205345
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3612205345.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: Ing. C. P., bytom J. XXX/XX, L., právne zastúpená JUDr. H. H., advokátom so sídlom F. X, X., proti odporcom: 1/ H. vnútra R. K., so sídlom J. X, L., IČO: 00 151 866, 2/ D. Y. C., so sídlom Z. X-X, J. XXX, Y., K., právne zastúpený R., M. & J. s. r. o., so sídlom P. nám. XX, L., IČO: 36 857 912, o určenie vlastníckeho práva a vydanie veci, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/69/2012-150 zo dňa 26. augusta 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že odporca 2/ j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 774,93 Eur a náhradu iných trov konania vo výške 199,- Eur, všetko k rukám jej právneho zástupcu JUDr. H. Macka, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa určil, že navrhovateľka je výlučným vlastníkom motorového vozidla značky Porsche Cayenne, striebornej farby, VIN: W a súčasne uložil odporcovi 1/ povinnosť vydať navrhovateľke uvedené motorové vozidlo do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 97 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku, ďalej ust. § 123, § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). V časti odôvodnenia rozhodnutia o náhrade trov konania konštatoval, že hoci bola navrhovateľka v konaní v plnom rozsahu úspešná, v konaní bola zistená existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by nebolo spravodlivé navrhovateľke náhradu trov konania priznať. Za takéto výnimočné okolnosti považoval vo vzťahu k odporcovi 1/ to, že tento len vykonával svoju právomoc vyplývajúcu mu z Trestného poriadku a do vlastníckeho práva navrhovateľky zasiahol len zo zákonných dôvodov, voči navrhovateľke sa tak nedopustil žiadneho protiprávneho konania. V danej súvislosti pripomenul, že Trestný poriadok mu výslovne ukladal ponechať motorové vozidlo v úschove a odkázať navrhovateľku a odporcu 2/ na občianske súdne konanie, čo aj urobil, pričom vlastnícke právo navrhovateľky nespochybňoval a pre prípad súdneho rozhodnutia v občianskom súdnom konaní sa nebránil vráteniu motorového vozidla navrhovateľke. Do vlastníckeho práva navrhovateľky teda zasiahol, ale zo zákonného dôvodu a zákonným spôsobom, v dôsledku čoho navrhovateľke voči nemu právo na náhradu trov konania nepriznal. Ďalej dôvodil, že odporca 2/ konaní nepopieral vlastnícke právo navrhovateľky a navrhovateľka zároveň nepreukázala, že by sa pokúsila predísť sporu s ním zmiernym vyriešením vzájomných vzťahov, a to ani po tom, čo odporca 2/ vyhlásil, že si vlastnícke právo k spornému vozidlu neuplatňuje, preto z dôvodov hodných osobitného zreteľa navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku, jeho výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania, podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Poukázala na to, že sám súd prvého stupňa v odôvodnení konštatuje, že odporca 2/ zapríčinil vznik situácie, že navrhovateľka bola nútená podať na súd návrh vo veci samej tým, že si v trestnom konaní uplatnil nárok na vydanie predmetného motorového vozidla. Mala za to, že odporca 2/ tak nekonal s náležitou starostlivosťou, v dôsledku čoho porušil aj prevenčnú povinnosť konať tak, aby nedochádzalo k vzniku škôd. Vyjadrila presvedčenie, že pokiaľ by odporca 2/ konal s odbornou starostlivosťou a zaujímal by sa o vyšetrovanie a jeho priebeh, oboznámil sa s jeho výsledkami, vedel by, že ním uplatnený nárok na vydanie predmetného motorového vozidla je nedôvodný, svojim flagrantlym prístupom však donútil navrhovateľku podať návrh vo veci samej, v súvislosti s čím došlo k vzniku výdavkov v podobe trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku, ako aj ďalšia škoda v podobe nemožnosti užívať jej motorové vozidlo pod dobu viac ako 2 roky a škoda v podobe amortizácie motorového vozidla po túto dobu. Nestotožnila sa so závermi súdu prvého stupňa o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko tieto vychádzajú z nesprávneho posúdenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia, sú nedôvodné a neodôvodnené, pričom nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Osobitne vyjadrila nesúhlas so závermi súdu prvého stupňa ustálenými vo vzťahu k povinnosti odporcu 2/ nahradiť trovy konania, v súvislosti s čím poukázala na skutočnosť, že na podanie návrhu na súd bol odporcom 1/ odkázaný aj odporca 2/, z čoho považovala za zrejmé, že odporca 2/ aj po skončení vyšetrovania vedel, že si na vozidlo aj naďalej uplatňuje nárok. Ďalej zdôraznila, že odporca 2/ nemal záujem na mimosúdnom vypořiadaní veci, keďže voči navrhovateľke neuskutočnil žiadny úkon. Súdu prvého stupňa vytýkala, že nepochopiteľne vôbec nebral do úvahy, že nutnosť podania návrhu na súd zapríčinil odporca 2/ a nútil navrhovateľku znášať náklady spojené s ochranou jej práv v dôsledku porušenia prevenčnej povinnosti a konania odporcu 2/. Argument o tom, že sa nepokúsila o mimosúdne riešenie s odporcom 2/, označila za absurdný dôvodiac, že orgány činné v trestnom konaní vydali vo veci právoplatné rozhodnutie, ktorým oboch účastníkov odkázali na podanie žaloby v občianskom súdnom konaní, okrem toho odporca 2/ v rozpore so skutočnosťou a obsahom súdneho spisu vyhlásil, že si nárok neuplatňuje, až po cca 14 mesiacoch priebehu súdneho sporu, a to vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 13.11.2013. Rovnako uviedla, že jej právny zástupca komunikoval s právnou zástupkyňou odporcu 2/, ktorý však v rámci zmierlivého riešenia požadoval, aby navrhovateľka vzala v celom rozsahu svoj návrh späť, čo neprichádzalo do úvahy, nakoľko vozidlo by jej tak nemohlo byť vydané, jej právne postavenie by bolo neisté, keďže odporca 1/ by pristúpil k speňaženiu vozidla a navyše by tak spôsobila zastavenie konania spojené s povinnosťou zaplatiť náhradu trov. Skutočnosť, že s predmetným návrhom navrhovateľka nesúhlasila, nemožno podľa jej názoru považovať za neochotu vyriešiť vec zmierlivou cestou. Uviedla, že v tomto prípade si odporca 2/ iba uplatnil vlastnícke právo k vozidlu, avšak nezačal s navrhovateľkou rokovať, aj keď z vyšetrovacieho spisu mal vedomosť, že jeho nárok je nedôvodný. Dospela k záveru, že návrh na uzatvorenie dohody zo strany odporcu 2/ v čase, keď jeho zavinením vznikli trovy, ktoré by mal podľa zákona aj prirodzenej spravodlivosti nahradiť a zároveň v čase, keď bolo nepochybné, že odporca 2/ bude v konaní neúspešný a teda zaviazaný na náhradu trov konania, nemožno považovať za snahu vyriešiť vec zmierne. Z právneho a ľudského hľadiska chápania prirodzenej spravodlivosti označila za nepochopiteľné, prečo ju súd prvého stupňa ako vo veci plne úspešnú účastníčku, fakticky donútenú podať žalobu v dôsledku zavineného a vedomého správania odporcu 2/, v dôsledku čoho nemohla užívať svoj majetok viac ako dva roky, potrestal tým, že musí znášať trovy konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s ochranou jej práv, porušovaných zo strany odporcu 2/. Na základe uvedeného mala za to, že v tomto prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. V danej súvislosti konštatovala, že hodnota predmetného motorového vozidla v čase podania návrhu vo veci samej bola cca 16.381,- Eur, ktorú vypočítala ako priemernú hodnotu obdobných vozidiel a ako náhradu trov konania si z titulu trov právneho zastúpenia uplatnila 2 x odmenu vo výške 393,56 Eur za úkony právnej pomoci vykonané v roku 2012 (príprava a prevzatie, návrh vo veci samej), 2 x odmenu vo výške 393,78 Eur za úkony právnej pomoci vykonané v roku 2013 (vyjadrenie k vyjadreniu navrhovateľky zo dňa 03.04.2013, účasť na pojednávaní dňa 04.04.2013), 2 x odmenu vo výške 394,06 Eur za úkony právnej pomoci vykonané v roku 2014 (účasť na pojednávaní dňa 29.05.2014, účasť na pojednávaní dňa 26.08.2014), zakaždým spolu s príslušným režijným paušálom. V súvislosti s účasťou právneho zástupcu na pojednávaniach si navrhovateľka uplatnila náhradu cestovných nákladov za cestu z X. do J. a späť vo výške 31,34 Eur za každé pojednávanie, t.j. celkom v sume 94,02 Eur vrátane DPH. Zároveň si uplatnila aj náhradu za stratu času stráveného cestou na jednotlivé pojednávania, v rozsahu 4 začatých polhodín v roku 2013 po 13,01 Eur, t.j. vo výške 62,45 Eur a v rozsahu celkom osem začatých polhodín v roku 2014 po 13,40 Eur, t.j. vo výške 128,64 Eur, celkom v sume 191,09 Eur vrátane DPH. Vychádzajúc z uvedeného navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa náhrady trov konania

zmenil tak, že odporcu 2/ zaviazhe na náhradu trov konania vo výške 2.846,91 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľky do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril odporca 2/, ktorý rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o náhrade trov konania považoval za správne a spravodlivé. Poukázal na to, že v danom prípade bol informovaný o náleze ukradnutého motorového vozidla prostredníctvom kontaktnej osoby na území SR, ktorá v súlade so svojím splnomocnením vzniesla v mene odporcu 2/ vlastnícky nárok k motorovému vozidlu v súvislosti s jej výsluchom ako svedka v trestnej veci. Mal za to, že indície smerujúce k oprávnenému uplatneniu vlastníckeho práva v čase podania svedeckej výpovede splnomocneným zástupcom odporcu 2/ jednoznačne existovali, keďže tento bol k výsluchu predvolaný, a to predovšetkým na základe výsledkov znaleckého posudku vypracovaného pre potreby trestného konania. Zdôraznil, že sa na základe dožiadania vyjadril dňa 13.11.2013 k návrhu tak, že i napriek preukázateľnému vlastníctvu volantu a airbagu, ktoré sú vymontovateľné, na vlastníctve k vozidlu netrval a nemal záujem na vedení sporu, pričom v súvislosti s termínom pojednávania stanoveným vo veci na 29.05.2014 opätovne oznámil, že na vlastníckom práve k motorovému vozidlu netrvá a žiada, aby konanie bola zastavené na základe späťvzatia návrhu navrhovateľky. Ďalej uviedol, že právny zástupca navrhovateľky trval na vedení sporu a súdom určení vlastníctva z dôvodu možných rizík na strane navrhovateľky pri prevádzke motorového vozidla mimo územia SR, pokiaľ by vo veci nebolo vydané súdne rozhodnutie a vzhľadom k tomu, že nedošlo k späťvzatiu návrhu za strany navrhovateľky, dňa 26.08.2014 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vynesenej konečný rozsudok. S prihliadnutím na uvedené dospel k záveru, že odporca 2/ bezdôvodne nezavinil vznik sporu a po zistení skutkového stavu prejavil dostatočne včas ústretovosť pre vyriešenie sporu mimosúdnou cestou v prospech navrhovateľky a teda nenesie žiadnu zodpovednosť za tzv. škodu, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť v súvislosti s jej právnym zastúpením. Uviedol, že o zámere navrhovateľky podľa žaloby sa odporca 2/ dozvedel až po jej oficiálnom doručení dožadným súdom vo Viedni s tým, že navrhovateľka nevyvinula minimálne úsilie, aby sa pokúsila skontaktovať s odporcom 2/ a riešiť vec mimosúdne. Ďalej poukázal na to, že súdne pojednávanie konané dňa 04.04.2013 bolo uskutočnené bez riadneho predvolania odporcu 2/, pojednávanie dňa 29.05.2014 bolo odročené bez prejednávania veci samej a k uskutočneniu súdneho pojednávania dňa 26.08.2014 došlo z dôvodu, že navrhovateľka trvala i napriek vyjadreniam odporcom jeho uskutočnení a súdom rozhodnutí. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že navrhovateľke neprináleží odmena pre právneho zástupcu vo vyčíslenej výške a zároveň namietal hodnotu predmetu veci, z ktorej právny zástupca vychádzal pri stanovení výšky trov právneho zastúpenia, keďže táto nebola podložená objektívnym právne relevantným dokladom. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol ako bezdôvodné a potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril aj odporca 1/, ktorý poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka svojím odvolaním napadla rozhodnutie v časti nepriznania trov a samotné odvolacie dôvody sa týkajú výhradne odporcu 2/, čo vyplýva aj z návrhu petitu odvolacieho súdu. Mal za to, že súd prvého stupňa správne nepriznal uplatnený nárok na náhradu trov konania voči odporcovi 1/ z dôvodov spočívajúcich v tom, že odporca 1/ vykonával svoju právomoc a do vlastníckeho práva navrhovateľky zasiahol zo zákonných dôvodov, ktoré mu určujú povinnosti uložené Trestným poriadkom za účelom ochrany práv oprávneného vlastníka zaistenej veci. Zdôraznil, že odvolanie teda nesmeruje k určení povinnosti pre odporcu 1/, ale týka sa výhradne sporu medzi navrhovateľkou a odporcom 2/, na základe čoho nepredložil konkrétny návrh na rozhodnutie vo veci odvolania navrhovateľky.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o trovách konania je potrebné zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., a to z nasledujúcich dôvodov:

Odvolaním navrhovateľky bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý iba vo výroku o náhrade trov konania, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozsudku a rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Z obsahu spisu v preskúmvanej veci vyplýva, že návrhom na začatie konania zo dňa 15.09.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 21.09.2012, sa navrhovateľka domáhala určenia, že je vlastníkom motorového vozidla tov. značky Porsche Cayenne, striebornej farby, VIN: W a určenia povinnosti odporcovi 1/ vydať špecifikované motorové vozidlo navrhovateľke, ako aj náhrady trov konania odporcami 1/ a 2/. O tomto návrhu súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým návrhu v celom rozsahu vyhovel, teda určil, že navrhovateľka je vlastníkom vyššie špecifikovaného motorového vozidla a zároveň uložil odporcovi 1/ povinnosť vydať predmetné motorové vozidlo navrhovateľke, ktorej nepriznal náhradu trov konania. Z meritórnej časti napadnutého rozsudku, ktorá nadobudla právoplatnosť dňa 15.10.2014, tak nepochybne vyplýva, že navrhovateľka mala v konaní procesný úspech v plnom rozsahu, preto jej v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. prislúcha právo na náhradu trov konania voči odporcom ako účastníkom, ktorí vo veci úspech nemali.

Podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V nadväznosti na preskúvanie veci sa odvolací súd stotožnil, pokiaľ ide o nepriznanie náhrady trov konania od odporcu 1/, so závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, nakoľko je zrejme, že odporca 1/ v danom prípade uplatňoval zákonné inštitúty Trestného poriadku na zabezpečenie práv k zaistenej veci a nijakým spôsobom nesledoval ich neprípustné obmedzenie na strane navrhovateľky, preto je vo vzťahu k nemu v tomto špecifickom druhu občianskeho súdneho konania na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Súd prvého stupňa však vec nesprávne právne posúdil, keď v konaní pri rozhodovaní o náhrade trov vychádzal z existencie dôvodu hodného osobitného zreteľa aj vo vzťahu k odporcovi 2/, na základe čoho navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal vôbec, pričom práve proti nepriznaniu náhrady trov konania od odporcu 2/ smerujú dôvody obsiahnuté v odvolaní, keď navrhovateľka existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa vo vzťahu k odporcovi 1/ v konečnom dôsledku nerozporovala. V danej súvislosti prihliadol odvolací súd predovšetkým na to, že v čase iniciácie konania bol nepochybne daný naliehavý právny záujem navrhovateľky na predmetnom určení, vychádzajúci zo skutočnosti, že na predmetné motorové vozidlo si v trestnom konaní uplatnil vlastnícky nárok aj odporca 2/, preto podanie návrhu na začatie konania bolo za daných okolností jediným účinným spôsobom smerujúcim k ochrane vlastníckeho práva k veci zaistenej v trestnom konaní za situácie, kedy si na rovnakú vec uplatňovala vlastnícke právo aj iná zúčastnená osoba, v opačnom prípade by sa vec v zmysle ust. § 97 ods. 1 Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. predala a suma za ňu utŕžená uložila do úschovy súdu. Nevyhnutnosť vedenia predmetného sporu o určenie vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní teda vyvolal odporca 2/, ktorý následne musí znášať dôsledky spojené s tým, že v konaní bol procesne neúspešný v plnom rozsahu, pričom povinnosti nahradiť trovy konania navrhovateľke ho nemôže s ohľadom na vyššie uvedené zbaviť konštatovanie, že nepopieral vlastnícke právo navrhovateľky a neuplatňoval si vlastnícke právo k spornému vozidlu. Vo svojom vyjadrení zo dňa 13.11.2013 odporca 2/ tvrdil, že si nikdy neuplatnil nárok k predmetnému vozidlu a zároveň trval na tom, že v jeho vlastníctve sú len vymedzené súčasti vozidla, ktoré treba demontovať a vrátiť, s prihliadnutím na čo uplatnenie práva na súdnu ochranu rezultujúceho do meritórneho rozhodnutia o určovacej žalobe možno zo strany navrhovateľky považovať za dôvodné, k čomu zároveň nevyhnutne prislúcha i jej právo na náhradu trov konania od odporcu 2/, a to bez ohľadu na jeho ďalší postoj v konaní, keďže je dispozičným právom výlučne navrhovateľky, či pristúpi k späťvzatiu návrhu alebo nie.

Nakoľko odvolací súd v konaní nezistil vo vzťahu k odporcovi 2/ dôvod na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keďže okolnosti vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec nespĺňajú v procesnom pomere medzi navrhovateľkou a odporcom 2/ taký znak výnimočnosti, aby tento mohol byť relevantným dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej navrhovateľke, zmenil podľa ust. § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o trovách konania a zaviazal odporcu 2/ zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania.

Na rozdiel od navrhovateľky však odvolací súd pristúpil k stanoveniu výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. <asi://

module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.), t.j. na úrovni jednej trinástiny výpočtového základu. V danej súvislosti poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že pri vyrubení súdneho poplatku za návrh v spore o určenie vlastníckeho práva k veci zákonná úprava pôvodne upustila od jeho určenia podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov percentuálnou sadzbou zo základu, ktorým bola hodnota danej veci, a počnúc od 01.07.2007 stanovila súdny poplatok za predmetný návrh pevnou sumou podľa písmena b) danej položky sadzobníka (viď spoločná poznámka č. 1 k položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov v znení pred a po novele zákona o súdnych poplatkoch č. 273/2007 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='273/2007%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Konanie o určenie vlastníckeho práva k huteľnej, prípadne nehnuteľnej veci bolo preto z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku z návrhu sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku bez ohľadu na hodnotu predmetu, ku ktorému sa má určiť vlastnícke právo, pričom na zaplatenie takéhoto poplatku v jednotnej výške 99,50 Eur za každý z určovacích petitív bola zaviazaná aj navrhovateľka, ktorá si poplatkovú povinnosť za podanie návrhu na začatie konania zakaždým splnila dňa 15.10.2012 zložením sumy 99,50 Eur na účet súdu prvého stupňa, ktorý tak vychádzal z predpokladu zaplateného súdneho poplatku (č.l. 40, 41). Podľa názoru odvolacieho súdu je preto potrebné aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb v tomto prípade aplikovať rovnaký princíp a pri stanovení základu tarifnej odmeny vychádzať zo sadzby stanovenej pre spory s neoceniteľnou hodnotou veci, teda podľa spomínaného ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, v zmysle ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Ak by totiž navrhovateľka žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia zo základu vo výške 16.381,- Eur ako "priemernej hodnoty motorového vozidla v čase podania návrhu vo veci samej", ktorú navyše na procesné účely v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočne podloženú a hodnoverne preukázanú, musela by namiesto sumy 99,50 Eur zaplatiť zakaždým na poplatkovej povinnosti sumu 982,50 Eur, zodpovedajúcu šiestim percentám z uvádzanej hodnoty motorového vozidla (podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov - prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov).

Výpočet trov právneho zastúpenia, pozostávajúcich z odmeny advokáta a náhrad jeho hotových výdavkov, sa spravuje vyhláškou č. 655/2004 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, platnou a účinnou v čase realizácie jednotlivých úkonov, ktorá otázku možnosti určenia hodnoty sporu v prípade konania o určenie vlastníckeho práva k veci osobitne neriešila, pričom zmenu v tomto smere priniesla novela predmetnej vyhlášky č. 184/2013, a to až s účinnosťou od 01.07.2013, ktorá do ust. § 10 ods. 2 doplnila, že za tarifnú hodnotu sa považuje aj hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky, sa však základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Takýto postup reflektuje požiadavku zachovania jednotného základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. Preto pri výpočte trov právneho zastúpenia treba v preskúmvanej veci vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa ust. § 11 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.%252311'&ucin-k-dni='30.12.9999'> vyhlášky č. 655/2004 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, v režime ktorej vo všeobecnosti platí, že odmena advokáta za zastupovanie v konaní podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p. sa určuje podľa ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, pretože hodnotu takejto veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 8/2009 zo dňa 29. júla 2010, prípadne rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/11/2009 a 1Cdo/222/2009).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd zmeneným výrokom rozsudku súdu prvého stupňa priznal navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle ust. § 220 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v celkovej výške 774,93 Eur vrátane DPH a náhradu iných trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku, zloženého na účet súdu dňa 12.10.2012, v sume 199,- Eur (2 x 99,50 Eur). Priznaná náhrada trov právneho zastúpenia pozostáva z tarifnej odmeny za celkovo šesť úkonov právnej služby uskutočnených v rokoch 2012 až 2014, a to vo výške jednej trinástiny výpočtového základu pre príslušný rok, t.j. v sume 2 x 58,69 Eur pre rok 2012, 2 x 60,07 Eur pre rok 2013 a 2 x 61,85 Eur pre rok 2014, podľa ust. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za nasledujúce úkony: 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2.

podanie návrhu na súd zo dňa 15.09.2012, 3. účasť na pojednávaní dňa 04.04.2013, 4. vyjadrenie zo dňa 03.04.2013, 5. účasť na pojednávaní dňa 29.05.2014 a 6. účasť na pojednávaní dňa 26.08.2014, a to zakaždým spolu s príslušným režijným paušálom podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 2 x 7,63 Eur, 2 x 7,81 Eur a 2 x 8,04 Eur, t.j. spolu v sume 489,82 Eur vrátane DPH s poukazom na ust. § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (1/2 x 58,69 Eur/ + 1/2 x 7,63 Eur/ + 1/2 x 60,07 Eur/ + 1/2 x 7,81 Eur/ + 1/2 x 61,85 Eur/ + 1/2 x 8,04 Eur/ x 1,2 DPH). Odvolací súd tak nepovažoval za dôvodnú námietku odporcu 2/, v zmysle ktorej súdne pojednávanie dňa 29.05.2014 bolo odročené bez prejednania veci samej, keď z obsahu spisu v preskúmvanej veci nepochybne vyplýva, že v uvedený deň súd prvého stupňa rozhodol o uskutočnení pojednávania v neprítomnosti navrhovateľky a odporcu 2/ a na tomto pojednávaní okrem iného oboznámil obsah spisu a umožnil právnenmu zástupcovi navrhovateľky vyjadriť sa k veci s tým, že zároveň pripustil zmenu v označení odporcu 1/, ktorý následne k meritu veci rovnako poskytol svoje stanovisko. Pokiaľ ide o pojednávanie zo dňa 04.04.2013, je pravdou, že odporca 2/ naň nebol súdom prvého stupňa predvolaný procesne bezchybným spôsobom, táto skutočnosť však nemôže byť v konečnom dôsledku na ťarchu účastníka oprávneného na náhradu trov konania, ktorého právny zástupca sa predmetného pojednávania preukázateľne osobne zúčastnil a ktorý si z uvedeného dôvodu riadne uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.

Trovy právneho zastúpenia navrhovateľky ďalej pozostávali aj z uplatnenej náhrady cestovných nákladov navrhovateľky v súvislosti s účasťou jej právneho zástupcu na nariadených pojednávaniach, a to zakaždým za cestu z X. do Partizánskeho a späť (96,8 km pri priemernej spotrebe 6 l na 100 km a priemernej cene nafty 1,45 Eur/liter) vo výške 31,34 Eur za každé pojednávanie (0,968 x 6 x 1,45 Eur/ + /96,8 x 0,183 Eur/ x 1,2 DPH), t.j. celkom v sume 94,02 Eur vrátane DPH (31,34 Eur x 3). Poslednú položku náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľky predstavuje uplatnená náhrada za stratu času právneho zástupcu stráveného cestou na jednotlivé pojednávania v zmysle ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, a to v rozsahu 4 začatých polhodín v roku 2013 po 13,01 Eur (1/60 výpočtového základu pre rok 2013), t.j. vo výške 62,45 Eur (4 x 13,01 Eur x 1,2 DPH) a v rozsahu 2 x 4 začaté polhodiny v roku 2014 po 13,40 Eur (1/60 výpočtového základu pre rok 2014), t.j. vo výške 128,64 Eur (2 x 4 x 13,40 Eur x 1,2 DPH), celkom v sume 191,09 Eur vrátane DPH (62,45 Eur + 128,64 Eur). Spolu tak trovy právneho zastúpenia navrhovateľky, na náhradu ktorých je zaviazaný odporca 2/, predstavujú sumu 774,93 Eur vrátane DPH (489,82 Eur + 94,02 Eur + 191,09 Eur).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ust. § 151 ods. 2 O.s.p., kedy by procesne úspešnej navrhovateľke voči neúspešnému odporcovi 2/ prislúchala náhrada trov odvolacieho konania, nakoľko si však navrhovateľka náhradu trov právneho zastúpenia neuplatnila a iné trovy odvolacieho konania jej zo spisu nevyplývajú, odvolací súd navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.